

Beckerin perhe
Suomi - Finland

Emme tiedä tarkkaan miten Beckerit tulivat Suomeen paetessaan vallankumousta .
Tulivatko he Puolan kautta vaiko suoraan rajan yli esimerkiksi junalla tai muilla
kulkuneuvoilla?

Tullessaan Suomeen Kanneljärvelle he eivät suinkaan saapuneet oudoille tai
tuntemattomille seuduille.

Elsa Beckerillä, os Beinroth, oli huvila Kanneljärvellä jo ennen kuin Elsa ja Otto
Becker solmivat avioliiton 3.3.1908 Pietarissa.

Huvila oli joko Beinrothin, Elsan isän suvun tai Handmannin, Elsan äidin suvun,
peruja. Ainakin kolmella Handmannin tyttärellä oli huvila Kanneljärvellä. Tyttäret
olivat Elsa Beinroth, Karolina Milhan ja Rosalia-Anetta Hertzfeld. Ehkä myös
neljännellä tyttärellä, Henrietta-Theresa Bohnella, oli oma huvila. Suomessa
kyseisen huvilan omistajan nimi on kirjoitettu muotoon Bonne. Liite.

Kanneljärven seutu oli siis erittäin tuttua Beckereille kesänviettopaikkana silloin kun
Otto Becker osti hyvilan kauppias Carl Björklundilta maaliskuulla 1917 .
Kauppasumma 26 000 ruplaa.

Pietarilaisen talokirjan mukaan Beckerin palvelija Paraskeva Suhareva (myöhemmin
Määttänen) tuli Suomeen toukokuussa 1917 mutta Beckerin perhe lähti vasta syksyllä
1917 ja silloinkin ensin Olginoon. Miksi Olginoon? Otto Becker oli sihteeri Olginon
vieressä olevan Lahtan tenniskerhossa. Ehkä siellä oli toinen asunto? Borovaja ulitsan
talokirjan mukaan Beckerit saapuivat Borovaja ulitsaan juuri Olginosta.

Mahdollisesta Puolan kautta Suomeen siirtymisestä ei ole dokumentoitua tietoa, ei
Suomen eikä Puolan arkistoissa. Kuitenkin Beckereiden palvelija Paraskeva oli
kertonut käyneensä Varsovassa ja kuvaillut Varsovaa. Jos tieto Puolassa vierailusta
pitää paikkansa niin ehkä tämä vierailu tapahtui juuri Suomeen pakenemisen
yhteydessä ?

Suomessa Beckerit asuivat 1917 – 1921.

Perheeseen syntyi Suomessa tytär Dagmar. Kummeina olivat mm Oton veli Rickhard
sekä rouva Emilia Heyno ja Alekxander Christoferson. Voldemar ja Emilia Heynoilla
oli hovi Leistikössä. Oli siis ilmeistä, että Beckereillä oli yhteyksiä Karjalan
Kannaksella eläneisiin ihmisiin. Mutta kuka oli kummi Aleksander Christofersen?
Hänestä ei löydy tietoja ei Suomesta eikä Venäjältä.

Perinteinen suomalainen asujamisto eli Karjalan kannas säilyi osana Suomea rauhantekoon 1944 asti, välirauhan aikaa, 1940-41 lukuunottamatta.

Beckereiden kotiseutu Suomessa, Karjalan Kannas, oli sotatoimialuetta sekä talvisodan että jatkosodan aikana. V 1940 se liitettiin Neuvostoliittoon. Suomi valloitti sen takaisin v. 1941-1942. Vuonna 1944 se menetettiin lopullisesti Neuvostoliitolle.

Kuinka paljon Beckerit kävivät Latviassa olo aikanaan huvilallaan?

Latvian arkistosta löytyvät koko perheen passit vuodesta 1930 – vuoteen 1939

Passeissa näkyy, että he matkustavat usein Viroon mutta jatkavatko he siitä matkaa Suomeen? Sitä passitiedot eivät kerro. Suomella ja Virolla oli nimittäin maailmansotien välisenä aikana viisumivapaus ja jossain vaiheessa myös passivapaus. Näin ollen passitiedoista ei ole valaistusta tähän asiaan. Ehkä he kuitenkin kävivät koska heillä oli ainakin yksi sukulainen Kanneljärvellä sekä kaksi kiinteistöä. Viimeisen kerran passit kertovat perheen menneen Viroon juhannuksena 1939 ehkä silloin viimeisen kerran luonnonkauniin Suulajärven rannalla olevalle huvilalleen?

Kuinka paljon Beckereillä ja Paraskeva Määttäsellä oli yhteyksiä sen jälkeen kun Paraskeva oli mennyt naimisiin Ville Määttäsen kanssa 1921? Ei varmaan kovinkaan paljoa. Määttäset muuttivat pian Uudenkirkon Hämeenkylästä Suomenlahden rannikolle ja Beckerit Latviaan. Kesällä 1922 olivat Elsa ja Otto Becker vielä Paraskevan vanhimman lapsen, Irjan (s. 14.7.1922) kummeina. Perimätieto kertoo, että Paraskeva olisi käynyt vanhemman tyttärensä kanssa ainakin kerran Beckereiden huvilalla ja Irjan kertoman mukaan ”siellä oli ollut vanhoja rouvia ja siellä puhuttiin venäjää”. Ehkä juuri Handmannin perheen jäseniä tai Paraskevan tuntemia venäläisiä maahanmuuttajia?

Karolina Milhan ja Olga Beinroth olivat sisaruksia

Heillä oli vierekkäiset huvilat Kanneljärvellä. Heidät on myös haudattu viereisiin hautoihin Kanneljärven hautausmaalle. Hautausmaa on tuhoutunut sotien ja neuvostoliittolaisten toiminnan seurauksena ja on nyt osa luovutettua Karjalaa.

Heidän isänsä oli Ferdinand-David-Fridrich Handmann 1825 Pietari - 1895 Pietari

Lapset

1. Wilhelmina-Dorothea, naimisissa vuodesta 1873 Wilhelm-Julius-Daniel Hertzfeld kanssa (1847-1880), leipuri. Leipomo osoitteessa Gorokhovaja 61. Miehensä kuoleman jälkeen rouva jatkoi liiketoimintaa.
2. Rosalia-Annetta (1867 - 1910 St.-Petersburg), joka meni naimisiin 1894 leipuri Robert-Emil-Eduard Hertzfeld, kanssa. Leipomo Voznesensky pr 55, jonka hän peri appensa jälkeen.
3. Henrietta-Theresa (1855-?), joka oli naimisissa sekä Emken että Bohne n kanssa
4. Adelaida-Dorothea (1857-?), joka oli naimisissa leipuri Lubins kanssa
5. Olga Beinrot (23.1.1863 Pietari – 3.11.1931 Kanneljärvi Suomi oli naimisissa Kening puuvillatehtaan johtajan Leon/Leonid Beinrothin kanssa, Liettuankatu. Olgan tytär on Elsa Becker
6. Ferdinand-George (1863 - 1920 Petrograd = St.Petersburg)
7. Sally Karolina Charlotta 8.1.1860 Pietari -18.10.1939 Kanneljärvi Suomi

Karolina-Charlotta Ferdinandovna Handmann oli perinteisestä saksalaisesta leipurisuvusta.

Hän meni naimisiin vuonna 1888 Friedrich-Heinrich-Rudolf Milhanin (tunnetaan myös nimellä Fedor Yakovlevich Milgan) (1862 - 1896, Pietari) kanssa, joka oli cooperage-mestari - leipomoiden astioiden valmistaja ja leipuri (leipomo Sredny pr. V.O., 34).

Heidän poikansa Leopold-Johann-Friedrich Milhan (1889 Pietari - 1911 Berliini / Pietari) oli hyvin tunnettu, hän opiskeli Berliinissä.

Caroline Milhahnin isä Ferdinand-David-Friedrich Handmann (1825 - 1895, Pietari) oli maineikas leipuri (leipomo osoitteessa Voznesensky pr., 55); hänen isänsä ja neljä veljeään pitivät leipomoita Pietarin eri kaupunginosissa. Perheellä oli yhteensä jopa 10 toimipaikkaa.

Pietarissa saksalaisten leipureiden keskuudessa oli kiltatapa; leipureiden lapset menivät naimisiin vain "leipurikavereiden" kanssa. Poikkeukset olivat harvinaisia, ja niistä päätti "kauppa".

Carolinen kaksi sisarta, vanhin ja nuorin, liittyivät avioliitossa Herzfeldin leipurisukuun.. Tästä perheestä on säilynyt valokuvia kun he olivat Villa Milhanissa lomailemassa. Maria Herzfeld collection.

Karoliina Charlotte Milhahn (o.s. Handman) (8.1.1861-18.10.1939 Hämeenkylä). omisti pensionaatin eli täysihoidon.

Hän oli omistanut maata Hämeenkylässä 1900-luvun alusta lähtien, Wiipurisanomalehdessä oli ilmoitus (26.09.1901 n ro 224: "Caroline Milhahn, Mecklenburg-Schwerinin kansalainen, haki lupaa omistaa 1,4 ha Hämeen Uudenkirkon kylässä" Lehdessä oli tammikuulla 1902 ilmoitus luvan myöntämisestä.

Vielä uudelleen vuonna 1914 hän sai luvan omistaa palstatilan ja kaksi huvilaa. Hänestä mainittiin, että hän on luterilainen ja Saksan kansalainen.

Karolina Milhanin majatalo/pensionaatti oli Suulajärven (venäjäksi Nakhimovskoje) länsirannalla, nykyisen Nakhimovin opiston leirin paikalla. Vanhojen sanomalehti-ilmoitusten mukaan majatalo koostui 20-25 hengen päärakennuksesta ja kahdesta talviasuttavasta talosta. Se oli avoinna ympäri vuoden.

Vuonna 1919 kun täysihoidtolan toiminta oli hyvässä vaiheessa Milhan etsi kotiopettajaa joka osaa täydellisesti ranskaa ja saksaa sekä tyydyttävästi ruotsia ja englantia. Tilanne muuttui kuitenkin hyvin nopeasti ja jo 1920 luvun alussa Karjalan kannaksella olevia hienoja huviloita myytiin eri puolelle Suomea.

Vuonna 1928 Milhan ilmoitti myytäväksi 12 huoneen huvilan, sähkövalot, vesijohdot, kylpyhuone halvalla.

Rajan sulkeuduttua ja rikkaiden venäläisten lähdettyä pois täysihoidtolan pitäminen kävi hyvin haasteelliseksi.

Vuonna 1929 Karolina Milhan myi majatalonsa Hämenkylässä Alma Starkille, joka kunnosti sen ja avasi siellä keuhkosairaalan

Alma Starkin parantolasta Hämeenkylässä julkaistiin artikkeli Suomen kansanterveyslehdessä marraskuussa 1929. Lehtiartikkelin mukaan huvila oli huonossa kunnossa Alma Starckin ostaessa sen.

Kanneljärvi-kirjan Hämeenkylän kylän kartassa parantola on merkitty numerolla 111 ja Beckerin huvilat seuraavina. Kartta

Ensimmäinen varmistettu Karolina Milhanin käytiin Suomessa oli 1896 .

Kaufman Milhan Mrs Milhan palvelijoiheen and baronessan Grevenitz from Pietari (St Petersburg stayed in Viipuri 21.6.1896 in hotel Belvedere. Pian tämän jälkeen Karolina Milhan jäi leskeksi.

Molemmat sisarukset sekä Karolina Milhan että Olga Beinroth anoivat Suomen kansalaisuutta.

Karolina Milhanille lupa pysyvään asumiseen myönnettiin. Hän oli Saksan kansalainen.

Olga Beinroth anoi Suomen kansalaisuutta mutta Neuvostoliiton kansalaisena ei saanut pysyvää lupaa asettua Suomeen. Uutinen lehdessä 25.5.1927.

Olga Beinroth oli vähän aikaa tyttärensä perheen luona Riiassa mutta tuli kuitenkin sisarensa luokse Kanneljärvelle jossa hän myös kuoli 3.11.1931.

Liite saksalaisen seurakunnan kirkolliset ilmoitukset. ja on haudattu Kanneljärvelle.
Liite.

Carolina Milhan omaa sukua Handmann s 7.1.1861, kuoli 18.10.1939.

Kuolinilmoitus oli lehdessä 20.10.1939 ja hautajaiset jo 22.10. 1939. Kanneljärven seurakunnan kirkkotiedoissa luki, että Sally Karolina Charlotta Milhahn kuoli 79 v 9 k ja 11 päivän ikäisenä. Hautaus Kanneljärven hautausmaalle
Ostaessaan sisarelleen 1931 hautapaikan osti Karolina Milhan itselleen myös haudan.
Liite.

Hän kuoli juuri vähän ennen Suomen ja Neuvostoliiton välisen talvisodan syttymistä. On hyvin epävarmaa kävivätkö Elsa ja Otto hautajaisissa. Kuolin ilmoituksessa mainitaan vain surevina ”omaiset”. Karolina Milhan kuoli 18.10. ja hautajaiset olivat 22.10. Siinä ajassa ei ehkä olisi ehditty Latviasta hautajaisiin?
Sodan uhka oli koko Suomessa mutta erityisesti rajaseudulla jo hyvin ilmeinen

Otto Becker toimi konttoripäällikkönä Suomesta Pietariin muuttaneen Albin Baden liiketoiminnassa. Albin Bade teki ainakin vaatekauppaa.

Otto Becker jatkoi kaupan parissa myös Suomessa. Hän järjesteli erilaisten tuotteitten maahantuontia sekä etsi jälleenmyyjä Suomesta.

Otto on toiminut myös Pforshaimista käsinsä. Lehti-ilmoituksia oli useita.

Otto Becker kävi muutoinkin muutamaan otteeseen Suomessa työasioilla. Lehdessä on maininta majoittumisesta Tampereella mutta ei tarkempaa selvitystä liiketoiminnasta. Latvian ja sodan aikaisiin liiketoimiin palataan myöhemmin.

Sodan jälkeen Otto Becker anoi Länsi-Saksan valtiolta korvausta myös menettämästään omaisuudesta Suomessa. Toisen maailmansodan rauhanehtoihin Suomen osalta kuului se, että Neuvostoliitto otti itselleen kaiken saksalaisen omaisuuden Suomessa. Rauhansopimuksessa...Suomi tunnustaa, että Neuvostoliitolla on oikeus kaikkeen Suomessa olevaan saksalaiseen omaisuuteen, jonka Saksaa varten asetettu valvontaneuvosto on siirtänyt Neuvostoliitolle, ja sitoutuu ryhtymään kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin tällaisen omaisuuden luovuttamisen helpottamiseksi.

Tarkempi ajankohta Beckereiden muutolle Latviaan ei ole. Muutto on tapahtunut kuitenkin vuoden 1921 loppupuolella.

